

INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE VIC

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó – 25-9-2013

Dimecres de la XXV setmana del temps ordinari:

Es 9,5-9 // Tb 13, 2.3.4.5.8 // Lc 9,1-6

Acabem d'escoltar en l'evangeli com Jesús envià els dotze a predicar el Regne de Déu i a curar. I nosaltres hem acollit aquesta paraula del Senyor a l'altar on reposen les restes d'un bisbe sant d'aquesta diòcesi, sant Bernat Calbó, i en l'inici de la segona visita pastoral que com a bisbe faré, si Déu vol, a la ciutat i a l'arxiprestat de Vic. Aquestes paraules ressonen, doncs, de manera especial perquè fem commemoració d'un successor sant dels apòstols, i perquè un successor d'aquells dotze enviats per Jesús inicia un dels serveis fonamentals del seu ministeri: visitar les parròquies i comunitats d'un dels arxiprestats de la seva diòcesi, encomanada per l'Església a la seva cura pastoral, per tal d'enfortir en la fe, desvetllar més i més l'esperança i fer més activa la caritat.

L'inici de la visita pastoral és un acte de pregària senzilla, oferint a Déu el sacrifici de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist, tot fent commemoració de sant Bernat Calbó. Començar així vol expressar la primacia de la gràcia en la nostra vida. Certament que tot és do i tot és gràcia. És do la fe que viu en el nostre cor. És do la Mare Església que ens fa néixer en aquesta fe i en té cura tota la nostra vida, alimentant-la i vetllant per ella. És gràcia el ministeri sacerdotal, del bisbe i dels preveres, al servei del sacerdoci comú de tots els fidels. És do que puguem treballar a la vinya del Senyor. És la gràcia de Déu la que farà possible que, com a pluja suau, en tota la visita pastoral el nostre cor es vagi abusant en l'escolta de la paraula de Déu i en la fracció del pa. És do de Déu que puguem créixer en santedat i les nostres parròquies i comunitats siguin resplendor de la faç de Crist, amb l'amor que prové de Déu mateix. Per això em cal demanar humilment a Déu, per intercessió de sant Bernat Calbó, tal com feia el venerable bisbe Josep Torras i Bages a l'inici de cada visita pastoral, que, en tota la visita que avui inicio, les meves paraules siguin les que Crist vol que digui, la meva mirada sigui la de Jesús a totes i cada una de les persones que trobaré, que els meus gestos siguin els de Crist envers tothom. Aquesta és la meva pregària, a la qual us uniu tots vosaltres amb la fidelitat de fe que reconeix en el ministeri del bisbe el misteri de Crist i de l'Església cridada a viure ja en aquest món la unitat de la Trinitat eterna, Pare, Fill i Esperit Sant.

En la primera lectura hem escoltat la pregària d'Esdres, un dels jueus que en retornar de l'exili de Babilònia emprèn la restauració del temple i de la vida religiosa i social d'Israel, el poble escollit per Déu. La pregària que ell fa és un reconeixement del pecat d'Israel que ha provocat la desfeta del poble. Però és també un reconeixement de l'esperança oferta per Déu, misericordiós i bo, que ha obert un futur nou on hi ha *una llum d'esperança*. És també aquesta esperança la que ens cal acollir, ara com sempre, en la nostra vida personal i comunitària. La font de l'esperança per a Esdres i els jueus que retornen de l'exili és que *Déu no ens ha abandonat*. I si ells foren capaços de viure amb aquesta esperança, encara més nosaltres, que en Jesucrist tenim la certesa de l'amor de Déu que mai no abandona la seva Església.

Certament que som en un temps en què ens cal viure el que deia Esdres: *restaurar el temple del nostre Déu i reparar les seves ruïnes*. Sempre en l'Església s'ha de viure la necessària purificació i l'oportuna renovació que ens demana la fidelitat a l'evangeli de nostre Senyor Jesucrist. I en aquest nostre temps la fidelitat a Crist ens

demana el treball intens de restaurar el temple del nostre Déu en el cor de les persones que formem la nostra Església. Ens cal treballar intensament perquè Crist sigui conegut i estimat per molts que encara no el coneixen. Ens cal pregar i treballar apostòlicament per tal que els batejats puguin redescobrir que en el seu cor Déu hi habita i que el seu baptisme els porta al misteri de l'Església, la seva casa. Cal que tots redescobrim el misteri de l'Església com el «nosaltres». Tot el que viu l'Església em pertany i tot el que és meu pertany a l'Església.

El treball de restaurar el temple del nostre Déu i reparar les seves ruïnes és un treball que no s'entén sinó des de Crist i en Crist. Ell és el Temple de Déu. Ell és el lloc de la trobada de Déu amb els homes. En la seva persona, en la seva mort i resurrecció, l'home, la humanitat sencera té la plenitud del culte, la plenitud de la relació amb Déu. En el misteri de Crist, Verb encarnat, en el seu misteri pasqual, el misteri de l'home, els enigmes del dolor i de la mort resten il·luminats, com ens diu meravellosament el Concili Vaticà II en la constitució *Gaudium et spes*. D'aquí neix per a nosaltres, els qui formem l'Església, la necessitat de conversió contínua vers Crist. El nostre treball ha de ser primerament i fonamentalment el de viure cada dia amb més intensitat la nostra donació a Crist, perquè de veritat ell sigui el Senyor de les nostres vides i dels nostres cors. La nostra cursa contínua ha de ser posant la nostra mirada en la meta del que deia sant Pau: *Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi*. Aquesta és la gran i fonamental renovació i purificació que ens demana el fet de ser l'Església de Crist. Tota altra realitat que no vagi acompanyada de la nostra configuració a Crist serà fum que s'emporta el vent. I són molts els vents que bufen i que volen arrencar-nos de la fidelitat a Crist, proposant-nos els ídols que sense rostre reclamen la nostra adoració per prendre'ns la nostra llibertat de fills de Déu.

Quan Jesús envia els dotze a predicar i a curar els malalts, ho fa amb unes recomanacions clares que manifesten que qui vulgui anunciar el Regne de Déu ha de testimoniar amb la seva vida el mateix que anuncia. El Regne de Déu és per als homes, per a tots els homes, i ha de ser anunciat a tots. Tots tenen el dret que el Regne de Déu, Crist, els sigui anunciat. Això vol dir que els qui creiem en Crist tenim el deure d'anunciar Crist. Cal acollir la urgència contínua que ens recorda el papa Francesc d'anar a les perifèries del nostre món per tal d'anunciar l'evangeli. Cal que les nostres parròquies i comunitats sortim del clos del nostre espai vital, en què ens sentim segurs, i anem a la trobada dels altres en actitud missionera i evangelitzadora. Ens cal viure més de cara a les persones, ser presents enmig dels altres germans sense por de dir-nos cristians, ans al contrari, amb l'actitud del testimoni que és servidor humil de la gran veritat de l'amor.

I el Regne cal que sigui anunciat des de la pobresa. Ens cal una Església més pobra, més confiada en Déu que no pas en els béns materials o en els béns que enorgulleixen el nostre cor. Els dotze enviats per Jesús que viuen amb manca de recursos materials i necessitats de l'ajut dels altres, són una il·lustració del que és el Regnat de Déu, predicat per Jesús i per ells. És el Regne de la confiança en Déu. És aquesta la pobresa evangèlica que ens demana el Senyor per a ser enviats a portar la seva bona nova als homes d'avui.

No estem sols en el camí de la vida, en el camí de l'evangelització que ens demana el Senyor; els germans que ens han precedit són sol·lícits de nosaltres i intercedeixen per nosaltres, perquè siguem ben fidels a la santedat de vida i al zel evangelitzador. Ens encomanem a santa Maria, mare de l'Església, estel de l'evangelització; ens encomanem a sant Bernat Calbó i a tots els sants de la nostra

diòcesi. Que siguem cada dia més el Cos de Crist en l'esperança de la vida eterna, on viurem la plenitud del trobament amb Déu, formant tots el ple i definitiu Cos de Crist en unitat perfecta amb el seu Cap, nostre Senyor Jesucrist, a qui siguin donats honor i glòria, ara i sempre i per tots els segles dels segles. Amén.